

[Ole Bjørn Kraft.]

rekte forhandlinger, hvorledes tror man så at man i De Forenede Nationer med den forfatningsmæssige stilling, Sovjetunionen har dér, skulle kunne finde en løsning? Den højtærede udenrigsminister udtalte sig også ganske anderledes forsigtigt om emnet. Den højtærede minister tilføjede nemlig:

„ej heller om problemerne kan ende i FN.“

Med rette tog den højtærede udenrigsminister denne højt fornuftige reservation over for denne tankegang.

Jeg vil imidlertid gå lidt videre. Vi må jo vide, hvad hensigten er med de udtalelser, som er fremsat, og jeg er sikker på, at den ærede ordfører for det radikale parti ikke vil bestride følgende citat af en udtalelse af ham til Frit Danmark — jeg beder om formandens tilladelse til at citere —:

„Jeg tror ikke, tiden er moden til at udtale sig nærmere om perspektiverne, der åbnes, hvis Rapackiplanen bliver en realitet“ — og nu kommer det væsentlige — „men det er indlysende, at der også for os vil åbne sig ny politiske muligheder, og blandt dem vel nok en forlængelse af den „fredeliggjorte“ zone“ — her har vi manden, der ikke helt har sine meningers mod — „til også i en vis forstand at omfatte Danmark og Norge. Det vil give os nye muligheder i samarbejdet med Sverige.“

Hvad betyder dette direkte sagt? Det betyder, at det radikale regeringsparti i øvrigt er tilhænger af tilbagevenden til neutralitetspolitikken, tilhænger af Danmarks tilbagevækning fra NATO-samarbejdet, at vi skal gå ind i en „fredeliggjort“ zone. Det vil sige, at vi ikke må få militærhjælp fra de andre NATO-lande, vi skal neutraliseres. Det kommer klart og tydeligt til orde i det ærede medlems udtalelser, ganske vist i den sædvanlige lidt vege form, men ingen kan være i tvivl om, at det gælder samarbejdet med det neutrale Sverige. Det er ikke første gang, den slags udtalelser fremsættes fra radikal side, det kan ikke forbavse, men det

forbavser, at det ærede medlem, når han er ordfører for et regeringsparti og dermed medansvarlig for, hvorledes landets udenrigspolitik bedømmes i omverdenen, viser så liden tilbageholdenhed med sine politiske synspunkter, at han ikke kan indordne sig under den naturlige disciplin, som det at være ordfører for et regeringsparti bør pålægge ham, ikke af hensyn til os her i salen, men af hensyn til landets hele stilling.

Fuglsang: Det ærede medlem hr. Per Hækkerup fandt det naturligt, at forsvarsministeren sammen med forsvarschefen og andre høje militære, endnu før folketinget har fået det nye forsvarsforslag forelagt, forelagde dette for NATO. Heri er jeg ikke enig med det ærede medlem. For mig at se kan det ikke være rigtigt hverken før eller efter at forelægge et så vigtigt dokument for en fremmed generalstab. Når man tager derved og forelægger dette vigtige forslag, kan det dog ikke være helt tilfældigt, det kan heller ikke blot have været for at fortælle, at sådan og sådan vil vi nu gøre det. Det må vel også være for at få det enten godkendt eller forkastet fra den side.

Når det ærede medlem finder en modsætning i, at Land og Folk på én side har fortalt, at nu prisgav man på dette område vor selvstændighed, og på en anden side i en overskrift fortæller, at NATO havde forlangt vore militærudgifter sat 40 pct. i vejret, må jeg sige, at det er svært for mig at se nogen modsætning, for hvorfor siger NATO det? Fordi det er NATOs bestemte ønske og krav til os. Jeg er da ganske sikker på — og har for øvrigt også allerede set det — at både i den offentlige debat og den debat, der vil blive ført her om kort tid, vil netop de synspunkter, som er blevet gjort gældende fra NATO, komme til at spille deres store rolle. For mig at se er en sådan forudgående henvendelse til NATO i strid med de forsikringer, som den socialdemokratiske regerings udenrigsminister Gustav Rasmussen fremkom med i 1948 om, at vi selv skulle være de afgørende.